

Mladostnemu prijatelju v spomin.

II.

Zalostni dnevi so prišli v Dolanovo hišico. Ona, Dolanovka, ni mogla preboleti velike izgube, smrti moževe, ki je bil opora kočē. Že prej je bila bolehnā, in sedaj jo je potrla še ta nenadna, nesrečna novica. Trla jo je žalost in skrb, kaj bo, kako bo z otroki, kaj bo z hišico sredi vasice. Hirala je in hirala, legla in ni vstala več.

Prišlo je poletje, čas dela. Otroci so delali pridno, a vendar se je povsod videlo, da manjka materine skrbne in pridne roke. Vedno je upala mati, da bo še ozdravela, da se ji bo vrnila prejšnja, čeprav ne krepka moč; milo je gledala z bolniške postelje na otročiče; milo so jo gledali oni, kakor bi jo vpraševali: „Mati, kdaj boste ozdraveli, kdaj boste vstali?“ A ona jim ni vedela odgovora.

Minulo je poletje, polno upov in strahu, in prišla je jesen. Kmet je pospravil plod z njiv, pokosil je otave, pripravljaj si je drva. Gora je porumenela, hiralo je listje na drevju in umiralo, zapihala je jesenska sapica, in listje je padalo na tla, na svoj grob.

Tudi Dolanovka je hirala in čutila, da bo tudi ona kmalu pala v grob; samo malo sapice, pa bo pala z drevesa življenja kakor list.

Smrtna tihota je bila v izbi. Bolnica je težko sopla, včasih jo je pograbil suh, težak kašelj. Karolina je vedno sedela pri postelji in stregla materi. Sina sta prišla v hišo, polahno po prstih sta prišla, da ne bi zbudila matere, če morda spi. Gledala sta jo usmiljeno in si brisala solze. Sedaj šele sta videla, kaj jima je bila mati, ki sta jo včasih razžalila, čeprav ne iz hudobije, pa iz otroške lahkomišelnosti.

Tako je bilo življenje pri Dolanovih. Žalost in skrb sta hodili roko v roki po hiši. Tako je bilo v prej tako zadovoljni hišici. Na licu žalost, v očeh solze, v srcih strah. — — —

„Daj, Karolina, piši moji sestrični, piši svoji teti Neži — naj pride semkaj gor, če hoče. — Jako sem slaba — ne bom dolgo. — Piši, Karolina!“ je rekla mati. Pisala je hčerka teti Neži v Gorenjo vas in je jokala.

Vse mokro je bilo kratko pismo od solzâ.

In res: čez dva dni je prišla teta Neža v Podgoro. Prišla je na smrt. Težko je hropla bolnica, strmela v strop in včasih je slabotno zakašljala. Par žensk, sosed, je sedelo ob peči in milovalno gledalo na bolnico. Teta Neža ji je potisnila med prste svečo, blagoslovljeno na Višarski gori za zadnjo uro, in jo prižgala; v drugo roko pa ji je dala mrtvaški križ. Krčevito ga je prijela bolnica in pritiskala na usta.

Nato se je vzpela, kakor bi hotela sestti, teta jo je podprla, in bolnica je govorila s težkim glasom:

„Težko se mi je ločiti od sveta — težko, ko vas vidim, otroci, nepre-skrbljene. Ti Karolina, daj bodi dobra z Jožkom, — ti Jožek jo ubogaj!

Ostanita doma v hišici, kjer sta bila rojena! — Janezek, najtežje umrjem, ker ne vem, kako bo s tabo — ona dva bosta že kako, sta vsaj zdrava. Ti sirotek moj, kako boš pa ti, ki si bolan? Morda boš kmalu prišel za mano. Tebe vzame teta Neža v Gorenjo vas. Ubogaj jo, ona ti bo druga mati! Ljubite se med seboj, ne pozabite, da ste rojeni pod eno streho, in če bo vam šlo hudo, se zatecite k Tolažnici žalostnih: „Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti zapustila koga, ki je pribežal pod tvojo varstvo, prosil tvoje pomoči in se priporočal tvoji priprošnji.“ Tako molite, otroci moji, k usmiljeni Devici in vedite, da Bog, ki da dobro, da tudi hudo, da nas poizkusi . . .“

Dala je mati svečo in križec teti Neži.

„Stopite bliže, da vam dam svoj blagoslov!“ Otroci so pokleknili in jokali. Mati se je vzpela z neko močjo še više in stegnila roke nad otroke: „Naj vas blagoslovi Bog, ki bo zdaj vaš oče, in Devica Marija, ki bo zdaj vaša mati! Če ne boste vi pozabili nanjo, tudi ona ne bo na vas. Blagoslov materin naj vas vedno spremlja! V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha!“

Omahnila je bolnica nazaj na blazino, in roke so ji pale na odejo. Vzela je križ in ga pritisnila na prsi, svečo pa je držala teta Neža. Bolnica je polglasno vzdihnila: „Molite“. Molile so sosede litanije za umirajoče, tudi bolnica je gibala z ustnicami; otroci in teta pa so jokali.

Že ji je stopal mrtvaški pot na čelo, mrzel pot; oči so se ji uprle v strop, nepremično so zrle in polagoma steklenele. — Vzpela se je mati še enkrat visoko z močjo umirajočega: „Kaj bo z vami, otroci? — Bog vas blago . . . slovi!“ Pala je nazaj, in dve debeli solzi, zadnji solzi, sta ji pritekli na lice.

„Bog ji daj večni pokoj! Umrla je,“ je rekla teta Neža. Sveča ji je pala na tla, visoko vzplamtela kot življenje umirajočega, in ugasnila.

Otroci so pali na mater, poljubljali njene mrzle roke, njena mrtva lica in usta in jokali, da bi se bila omečila skala.

Sosedova Katra je ustavila stensko uro. In čuti ni bilo nič drugega kot jok nesrečnih sirot in ihtenje soséd . . .

* * *

Žalostno so peli zvonovi drugi dan pri fari in na gričku pri podružnici. In kaj bi ne peli žalostno, saj so peli pesem sirot.

Pri Dolanovih je ležala na belem odru gospodinja. Polmrak je bil v sobi, in bleda svetloba sveč je padala na blede obličje mrtve mamice. Otroci se niso ganili od mrtvaškega odra; gledali so mater zadnjikrat na tem svetu; gledali so njene zaprte oči, ki se ne bodo odprle nikdar več; njene blede ustnice, ki jih ne bodo poljubile nikdar več; gledali so njene sklenjene roke, ki jih ne bodo objele nikdar več, ah, nikdar več! Spominjali so se vseh dobrot drage mamice in so jokali.

Žalostno so peli zvonovi drugi dan, še žalostneje so peli tretji dan.

Prišli so črno oblečeni možje, zabili mater v krsto; na pokopališču pa je skopal Boltetov Miha pri zidu globoko jamo. Prišli so gospod župnik,

Na božične počitnice!

in izprevod se je pomikal proti pokopališču. Takoj za krsto so šle tri sirote in teta Neža. Nato par sosedov in več žensk. To je bil cel izprevod. Že so bili na pokopališču, že ob globokem grobu.

Žalostno so zapeli zvonovi zadnje slovo; žalostna je hrepenela molitev duhovnikova: „Iz prsti si jo naredil, s kostmi in kitami si jo sklenil, obudi jo, o Gospod, poslednji dan!“ In že je zagrmela težka prst na pokrov krste.

Kmalu je bil grob zasut, kmalu se je izpraznilo pokopališče. Samo tri sirote so še ostale na njem in teta Neža. Klečali so ob novem grobu in jokali . . .

III.

Takoj drugi dan po pogrebu se je odpravila teta Neža in ž njo Janezek čez goro v Gorenjo vas, tri ure daleč.

Preden sta šla, je tekel Janezek še na materin grob in postavil za spomin nevelik lesen križ, narejen z nerodno, a sočutno roko. Prejšnji dan ga je delal celo popoldne, da bi mogel postaviti viden spominček na grob mamici. Dolgo je Janezek klečal na grobu in tožil mamici svojo žalost. A mamica je morda že gledala iz neba na sinka. Tožil ji je, kako težko se loči iz hišice, kjer je rojen; kako težko in dolgčas mu bo po grobu, kjer je zakopano njegovo vse. Ko je že dolgo časa klečal in molil in jokal, je še poljubil prst materinega groba in stekel domov.

Jokaje se je poslovil od brata in sestre, šel še v hlev, da še enkrat vidi kravico, ki jo je tolikokrat pasel in je ne bo pasel morda nikdar več. Vzel je culo, v kateri je imel povezano obleko, in šla sta s teto Nežo čez hrib.

Tiho sta šla. Teti se je smilil fantek, in ga ni hotela spominjati na smrt materino, da bi mu zopet ne priklicala solz v oči. Janezek se je malo bal tete, saj ni bil vaje občevati z nikomer kot z materjo, z bratom in sestro. In tako sta šla večinoma tiho čez zeleno goro. Janezek je morda premišljeval, kakšen bodo stric do njega, morda pa je mislil na novi grob ob zidu; morda oboje? Teta Neža pa se je morda spominjala svoje matere, ki tudi že spava dokaj lef v črni zemlji; morda pa je mislila, kako in kaj bo pri Dolanovih, morda je mislila na oboje?

Že sta bila na vrhu gore, in dolga in široka dolina se je odprla pred njima, vsa obsejana z belimi vasicami in vsa preprežena s cestami kakor z belimi nitmi. Sredi doline je stal trg, in stolpa farne cerkve sta se ponosno dvigala nad drugimi hišami.

„Vidiš, prva vaš sem od trga je Gorenja vas,“ mu je kazala teta.

„Vidim,“ je odgovoril Janez in solze so mu prišle v oči. Morda mu je bilo hudo, da bo moral živeti med tujimi ljudmi; morda pa se je spomnil, kako daleč bo od materinega groba, pa je zajokal.

„Zakaj pa jokaš? Nič se ne boj. Saj stric je dober in te bo rad imel. Tudi Janko te bo ljubil. Le potolaži se, Janez!“ ga je tolažila teta. Janko je bil sinček tete Neže.

Ravno se je poslavljaljo solnce, ko sta prišla naša popotnika v Gorenjo vas.

„No, sta prišla?“ je rekel stric in podal roko Janezu. „No, Janko, kaj gledaš tako boječe? Le podaj roko Janezu; ljubiti ga moraš, kakor bi bil tvoj brat,“ je rekel stric sinku, ki je plaho gledal novega prišleca.

Plaho sta si podala roki.

„Jaz bi bil rad prišel z vozom naproti, pa sem vedel, da bosta prišla čez goro, ne pa po cesti. Če bi bil le prej dobil pismo, da je umrla, pa sem ga šele včeraj. No, saj sedaj je že vseeno, ko sta že doma,“ je dalje modroval stric.

Drugi dan je peljal stric Janezka v šolo k vodju, ki ga je zapisal v četrti razred. Kmalu se je priljubil Janezek učitelju zaradi mirnega in pohlevnega vedenja. Za součence pa se Janezek ni dosti brigal. Bili so večinoma razposajeni — in kaj ne bi bili, saj so bili zdravi, imeli so starše, bili so srečni; on, Janez, vsega tega ni imel. Tudi je bil že od narave plah in boječ. Tudi so ga gledali postrani, in Štrbencljev Nace, najporednejši v razredu, mu je vzdal ime: pritepenec. Ni čuda, če je Janezek, ko je prvič slišal to nezasluženo psovko, zajokal. Katehet ga je vprašal, zakaj joka, in povedal je. Posvaril je dobri gospod hudobnega Naceta. No po šoli je Nace pretepel Janeza, in drugi so se smejali, morda ne toliko iz hudobnosti, ampak iz razposajenosti. No, vsi tudi ne, nekaj je bilo prav dobrih dečkov. A ker je Janez videl, da ga nekateri ne morejo, se je ogibal vseh in hodil navadno sam v šolo in iz šole, če ni šel z Jaklovim Jožetom, s katerim sta bila malone soseda.

Najrajši je hodil Janezek sam in mislil je na rojstno vasico, na kočico sredi vasice, na grob ob zidu, kjer stoji mal lesen križec, ki ga je postavil sam.

Kmalu se je pa privadil strica in tete, ljubil ju je kakor očeta in mater, in ljubila sta ga tudi onadva kakor svojega. Tudi z Jankom sta si bila kmalu največja prijatelja. V dolgih zimskih večerih mu je delal Janezek igrače, naredil mu je lep voziček in drugih igrač. Tako ni čudno, če se ga je oklenil Janko kot največjega prijatelja. Tudi je bil Janko dobrega srca, dasi včasih nagle jezice. Mati mu je zapovedala, da mora ljubiti Janezka tembolj, ker je Janezek sirota, in bo morda tudi on — Janko — kdaj okusil isto usodo kot Janez. In res se je Janez smilil Jankotu, in ga je zato ljubil kot rodnega brata.

* * *

Posijalo je zopet toplo pomladansko solnce in prizvalo stotere cvetke iz zemlje. Kar čez noč je pozelenela trata, gora. Vrnile so se lastavice z juga, razdelile se v pare in si deloma poiskale stara gnezda, deloma pa si sezidale nova. Kos je spet zažvižgal lepo pomladansko pesem, pesem veselja in prostosti. Škrjanček, pesnik njiv, je visoko krožil nad širnimi njivami in zlagal vesele pesmi nevestici vesni.

Kmetič je privlekel plug in brano iz lope in šel orat poln upov. Za njim je korakala vrana po globoki brazdi in pobirala ogrce.

Janez in Janko sta bila vesela pomladi. Celo zimo je izpraševal Janko Janeza, kdaj bodo zopet zacingljali beli zvončki pod košato hruško sredi vrta. In zdaj je prišla vesna, zacingljali so zvončki, in zapiskale so trobentice.

Posebno Janez je bil vesel pomladi; veselil se je oranja in sejanja, najrajši je bil sredi širnih njiv in trat. Posebno rad je imel konje, in pri Majerčkovih — tako se je reklo pri njegovem stricu — so imeli konje. Kadar so orali, je prosil strica, da sme on hoditi s konji; kadar so kaj peljali, je prosil, da sme on držati vajeti in bič. In vselej mu je stric rad dovolil.

Poslovala pa se je pomlad. Že so šle setve v klasje, zrastle so trave, cvetje na drevju se je osulo. Naša mlada znanca sta hodila v Rovtice past stričeve krave. Naredila sta sredi pašnika na hribčku klop, da sta videla, kje so krave. Tam sta pela vesele pesmi, ali pa je Janez pripovedoval žalostno povest o smrti očetovi, o bolezni in o smrti materini. Smilil se je sirotek Jankotu, in včasih sta oba jokala. Če pa nista bila na klopi sredi pašnika, sta kurila v pečici, ki sta si jo sama sezidala.

Pa tudi poletje je odšlo, in prihajala je jesen, dobra in darežljiva majka. Na drevesa je obesila žarno sadje, v njive zasadila sadove in pozlatila setve. Vesel je spravljal kmet s polja bogate sadove in hvalil Boga v svojem srcu, da je milostno gledal na polje, morje nad, da se ni usula pogubonosna toča, da ni prišla povodenj ali suša in tako uničila kmetovih nad. Vesel je bil Janez, ko je videl, da sta vesela stric in teta, rad je vozil s polja visoke vozove sadov in je žvižgal.

Tako je še veselo preteklo leto za Janeza, v kolikor more biti pač veselo za siroto.

Pa tudi majka-jesen se je poslovila. Porumenela je gora, listje je padlo na tla, na drevju ni bilo ne sadja, ne listja več. Mrzla sapa je zavela preko pustih njiv in golih trat. Počasi, polagoma je prihajala starka zima; njena obleka je bila bel snežen kožuh, njen obraz je bil mračen, njen dih je bil mrzel. In zbale so se je ptice in odbežale so na južne vrtove, nekatere pa so se približale vasem, da pri dobrih ljudeh preživijo zimo. V trate pa je prišla samota in dolgčas, tožno je bilo sredi njiv; kakor ob smrti mamice je bilo človeku, če je šel čez te puste goličave in je videl, kako hira in umira prej polna življenja in veselja se smejoča narava . . .

IV.

Bližal se je listopad in ž njim žalostni praznik vernih duš. Kolikokrat je Janez ugibal in premišljal, ali še stoji križec, ki ga je sam zasadil na grobu ob zidu. Kolikokrat si je želel na tisti grob, da bi pokleknil nanj in se zjokal prav iz srca, a bal se je prositi strica. Odšlo je leto, a on ni bil nikdar ta čas na grobu mamice; nikdar v hišici, kjer živita brat in sestra. Sedaj, na praznik vernih mrtvih, pa mora iti, naj bo kar hoče, samo če mu bosta dovolila stric in teta.

Kolikorbolj se je bližal žalostni praznik, tembolj je rastlo hrepenenje v Janezovem srcu, da bi pokleknil na grob ob zidu in poljubil prst, ki krije drago mamico. In res nekega večera po večerji je prosil strica, naj mu dovoli, da gre domov na grob materin.

„Stric, nečesa bi Vas prosil, pa se bojim.“

„No, kar reci; saj veš, da sem ti izpolnil vse, če sem ti le mogel,“ je rekel prijazno stric.

„O Vsehsvetih bi šel rad domov, na grob, če bi me pustili.“

„Hm, domov. Jaz ti ne branim. Ampak vreme, vreme; mraz je; skrbi me, da se ne bi prehladil. Le pojdi na grob! Materin grob moraš ohraniti vedno v ljubezni, kakor tudi očetov! Le pojdi!“ mu je odgovoril stric.

Kdo je bil ta dan vesel bolj kot Janez! In kdo bi zameril siroti, če se zveseli, da more na grob matere, dasi leži tako daleč? Kdo bi kratil siroti tako, samonasebi žalostno veselje? Človek, ki ima srce, ne more biti tako trd.

* * *

Že na dan pred Vsemisvetimi je Janez odrinil čez goro proti domači strani. Pusta, žalostna je bila gora; gole veje so molele otožno in drhtele v jesenski sapi, kakor bi trepetale pred zimo, pred smrtjo. Žalostna je bila gora, in žalostno je bilo srce Janezovo. V njem so drhteli spomini na lepe dni, ko je še živel oče, dasi v daljni tujini; ko je še živela mati. Drhteli so spomini, kakor bi strahu trepetali pred resnico, da vsega tega ni več.

Otožno vesel je bil Janez, ko je zagledal pred sabo domačo dolino, ko je zagledal sredi nje pokopališče. Zdelo se mu je, da vidi grob ob zidu, in na njem se sveti droban, bel križec.

Hitro je stopal po klancu navzdol, skoraj tekel je, da bi čimprej stopil čez prag rojstne koče. In res, kmalu je bil doma. To sta gledala brat in sestra začudeno! Kdo bi bil pač pričakoval, da pride sirota na grob matere, da pride v tako mrzlem času? A ljubezen vse premaga! Vesela sta ga bila oba, saj se niso več videli že skoraj celo leto. Vesela ga je bila tudi teta Marijana, ki se je preselila s Hriba k Dolanovim — bila je v daljnem sorodstvu z njimi. To je bilo vprašanj zvečer, kako je pri stricu, kakšna je teta, in zopet, kako je doma, zakaj ni bilo nikogar v Gorenjo vas in to in ono.

Že deset je kazala ura, ko so šli spat. Nekako udobno je spal Janez tisto noč pod domačo streho po tolikem času. Lepe sanje so hodile okrog njegove postelje: „Živela je še mamica, oče se je vrnil iz Amerike, in lepo življenje se je pričelo pri Dolanovih. Kupili so konje, orali so in sejali; on je bil zdrav in vesel.“ Vse to se mu je vrstilo v lepih slikah drugo za drugim. Tako so hodile vesele sanje z žalostno resnico roko v roki po tihi izbici — — —

Drugi dan so šli vsi trije in teta Marijana na materin grob. Beli križec je še stal, samo malo postrani; potlačil ga je debeli sneg, ki je padel prejšnjo zimo. Vesel je bil sirotek Janezek, ko je videl, da je še križec na grobu, ki ga je napravil sam. Zasadili so dve vrsti belih svečic, jih prižgali in klečali na grobu dolgo, dolgo. Saj danes vse pohiti na grobove, da se spomni v molitvi dragih rajnih. Kaj šele sirote, ki jim počiva mati in ki jim spi oče v daljnem grobu daleč v tujini!

Še dva dni je ostal Janez doma. Nato pa se je zopet odpravil k stricu v Gorenjo vas. Preden je odšel, je stekel še na materin grob po slovo.

Dolgo je klečal in jokal na gomili. Ni se mogel ločiti, večkrat je že vstal pa spet pokleknil, kakor bi slutil, da je zadnjič na tem dragem grobu. Težko se je ločil od domače hišice, vse je še pregledal, kakor bi se poslavljaj za vedno in odhajal daleč kdovekam...

V.

Odšla je jesen, in prišla je zima, ostra in huda zima.

Janez je bolehal. Bolehal vednobolj, polegal, legel in ni vstal več. Prehladil se je menda in je zbolel popolnoma; bolehen je bil že prej. Žalostno, počasi je tekla zima kakor večnost. Janez je moral ležati priklenjen na posteljo; poleg njega je rad sedel Janko kakor veren čuvaj.

Janez ga je vedno vpraševal: „Janko, ali bo kmalu pomlad? Ej, če mi Bog da spet zdravje, to bomo spet orali in sejali!“

„Kmalu bo pomlad, Janez, kmalu! To bo spet prijetno zunaj na njivah,“ ga je tolažil Janko, dasi je bila pomlad še tako daleč.

A vendar čas se je pomikal naprej polagoma, počasi. Minuli so lepi božični prazniki, minuli Trije kralji, minula svečnica. Janez pa je bil vedno slabši. Nič niso pomagala vsa zdravila, domača in iz lekarne.

Solnce je posijalo topleje, talil se je sneg, gola prst je pognala travo. Prišle so ptičke od juga in se naselile po vrtovih, njivah, hostah. Prišel je sveti Jurij, ponosno je prijahal dobri vitez na belem konju in raztrosil cvetje vsepovsod. Prišla je nevestica vesna, potrkala je na okna in prinesla radost in veselje po hišah, življenje in dobro voljo, pesmi in smeh. Škrjanček se je dvignil visoko v zrak in oznanjal novo pomlad.

„Odpri, Janko, okno odpri!“ je prosil Janez. Janko je odprl okno. Valovi svetlobe so pluli v izbo, valovi radosti in pomladnega veselja. Ah, zunaj vse cvete in klije, vse raste, vse živi, vse kipi; on, Janez, pa mora ležati na postelji bolan, on pa hira in umira.

Zunaj orjejo in vlačijo, veselo rezgečejo konji in kopljejo s kopiti. On bi tako rad oral, tako rad bi hodil s konji po brazdah kot lani, a bolezen ga je priklenila na posteljo.

In res, vse je rastlo; Janez pa je hiral polagoma, a vedno bolj. Protivilo se je mlado življenje smrti, a moralo je ukloniti boleznini svojo moč.

Prišli so gospod s sveto popotnico večkrat; maja meseca pa so prišli zadnjič.

Kakor umori slana nežni cvet še v popju, da potem hira in hira cvet, dokler ne uvene: tako je hiral in hiral Janez, dokler ni uvenel kot cvet v popju. —

Ko se je Janko zbudil nekoč ponoči, in je dvignil svilenko glavico izpod odeje, je zagledal sredi hiše bel mrtvaški oder, okrog pa so gorele sveče, deviške bele sveče, na odru pa je ležalo telo Janezovo, njegova duša pa je splavala k tako ljubljeni mami...

Minula so leta in izpremenilo se je življenje pri Dolanovih. Jožek je odšel daleč v Ameriko; morda bo imel isto usodo kot njegov oče; morda bo tudi on našel smrt v globokem rudniku. Bog ga varuj in mu daj srečo in blagoslov! Karolina se je omožila na kočo in se pohvali, da se ji godi dobro. Seveda, saj sirota ni nikoli okusila dobrot in ne ve, kaj je dobro; zato se pohvali že, če ji ni preveč hudo. Teta Marijana je umrla. Pokopali so jo prav blizu matere. Pa tudi na Dolanove matere grobu ni več tako. Prekopali so jo že. Tudi beli križec ne stoji več, ampak lep, velik železen križ; denar zanj je poslal Jožek iz Amerike.

Pa tudi v Gorenji vasi ni več po starem. Teta in stric sta se že postarala, Janko pa je odšel v mesto študirat. Kadar pa je na počitnicah doma, rada obiščeta z materjo grob Janezov in se spominjata žalostne povesti treh sirot.

Bogumil Gorenjko.

Zima in otroci.

Iz gradu ledenega
daleč sem od severa
starka zima je prišla:

„Hej otroci! Zdaj sem jaz
k vam prišla, he, malo v vas,
z mano prišel brat je mraz!
Skrijte se brž na peči,
da ne zmrznete mi vsi,
oj otroci zmrzli vi!“

„Kaj bi mi se skrivali?
Vsi imamo kučnice,
vsi debele suknjice,
gorke kape-polhovke,
v polhovkah pa mraza ni!

Hitro, hitro po sani,
snežca je že dve pedi!
Kaj bi mi se skrivali?“

Bogumil Gorenjko.

Zlato pero.

Pa oj, če petelin vrh cerkve
naenkrat bi oživel,
s perutmi in repom zamahnil
in če bi zapel — —

In če bi iz repa se zlatega
pero izpulilo vsaj eno,
in palo če doli sè stolpa bi
vse zlato pero, aj rumeno!

Brž tekel bi Jurček dol k cerkvici,
da zlato pero bi si vjel,
in ga za klobuček zeleni
za trak bi ga drobni pripel.

In tekel s peresom za trakom
po cesti čez belo bi vas —
in ukal in vriskal veselja
čez polja in gore naglas.

Cvetko Gorjančev.

